

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput VII. De secunda vniversali Synodo: unde & quam ob causam
congregata sit. Et de spontanea abdicatione Gregorij Theologi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Ἐποκαλεῖν τὴν ἡγνήσαντο· ἀγαθεὶς ὁ Θεὸς ἐν τῷ εἰρημῶν ὁ βασιλεὺς, μετὰ καλῶς τὸν ἱερέα, καὶ συγνώμῃ ἡται, καὶ ἀληθῶς εἰρη- κέναι σωμολογῆναι καὶ ἀσφαλῆς ἐρῶ γεν- νόμῳ, ἐπεὶ οὐδέ οὐδὲν ἄλλο τὸ δόξα- ζῶντας καὶ τὰς ἐπὶ ἀγορῆς ἐκείνας καὶ συνόδους ἀπηνόρδους καὶ διαλέγουσιν τὸν αὐτὸν τρόπον ἀεὶ ἐστίας καὶ φύσεως Θεοῦ, οὐκ ἀκινδύων ἐποιεῖτο, νόμον θείον ἀεὶ τῆς, καὶ τι- μωρίαν οὐσίας.

Aeum appellare non dubitant. Quod di- ctum miratus Imperator, sacerdotem revocavit; veniamque ab eo petiit; ve- raque illum dixisse confessus est. At- que exinde cautior factus, eos qui ali- ter sentiret non admisit. Contentio- nes quoque & cætus in foro fieri vetuit: utque de natura & substantia Dei solito more disputare haudquaquam tutum es- set, effecit, latâ lege & præna in eam rem constitutâ.

Κεφ. ζ.

CAPUT VII.

Περὶ δευτέρας ἀγίας οὐκ ἐκκλησιαστικῆς συνόδου, ἧς καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν συνέστη, καὶ τῆς ἀποστολικῆς χηρορίας ἡ διολόγη.

B De secunda universali Synodo: unde & quam ob causam congregata sit. Et de spon- tanea abdicatione Gregorij Theologi.

ΕΝ τῷ αὐτῷ ἐκκλησιαστικῷ ἐπιπέδῳ, βεβαιότητος τε ἕνεκα τῆς ἐν νικαίᾳ δόξαν ἰσχυρῶς καὶ μέλλουσι ἐπισκοπεῖν τὸν κωνσταντι- νουπόλεως ἱερόν· ἵσχυρῶν δὲ διώκων τὴν σωφία τῆ καθόλου ἐκκλησίας οὐδὲν καλε- μῶν μακεδονιανῶν, ὡς μὴ ἀεὶ μέγα τι διαφερομένης ἐν τῇ κτὶ τὸ δόγμα ζήσῃ, συνεκάλεσε καὶ τῆς ἐκκλησίας ἐν, ἐκ μὴν τῆς ὁμοῦσιον τῶν τε ἀδελφῶν δόξαν ἰσχυρῶς, ἀμ- φὶ ἐκείνῳ καὶ πενήκοντα τῶν ἡ δὲ τῆς μα- κεδονίᾳ αἰρέσεως, ἐξ καὶ τετράκοντα, ὧν οἱ πλείους ἐτύγγανον ἐν τῇ ἀεὶ τῶν ἐλλήσων- τῶν πόλεων ἡγεῖν ὅ τῶν ἐλλόσιον ὁ κυ- λῆς, καὶ μαρκιανὸς ὁ λαμψάκων τῶν ἡ ἄλ- λων τιμῶν, ὁ τῶν ἀλεξανδρέων δέπων ἱερόν, ἐπεὶ πολλὰ τετελεσθηκότα πέτρων, ἀδελφὸν ὄντα αὐτῶν διαδέξασθαι καὶ μέ- λειον ὁ ἀντιοχείας ἐπισκοπῆς, ἡ δὲ πρῶτον ἐκ κωνσταντινέπολις διὰ τὴν χηρορίας κατὰ- ρασιν ἀφικόμενοι καὶ κύριον ὁ ἱεροκλύ- μων, μετὰ μεληθεῖς τότε, ὅπως ἄλλοι τὰ μα- κεδονίᾳ ἐφρόνῃ συνὲς τῆς ἡσαν, ἀρχολίος τε ὁ θεσσαλονίκης, καὶ δὲ ὁ δῶρον ὁ ταρσῆ, καὶ ἀκάκιον ὁ βεργίας· οἱ δὲ πάντες ἐπαίνεταί τῶν ἡγεμόνων τῆς ἐν νικαίᾳ βεβαιωθεῖσης γρα- φῆς, ἐδέοντο σφίσι ὁμογνώμονας χηρορίας οὐδὲ ἀμφὶ ἐλευσίον, ἀναμνησκόμενοι ὧν τε πρὸς λιβέρτον ἐπεσεύσαντο καὶ ὁμολόγησαν διὰ εὐσταθίᾳ, καὶ σιλβανῶ, καὶ θεοφίλῳ, ὡς

Nec multo post, Episcoporum communionis suæ Synodum convocavit: tum ut Nicæni Concilij decreta confirmarentur, tum ut Constantinopolitanæ sedis Episcopus constitueretur. Cumque existimaret eos qui Macedoniani dicuntur, Ecclesiæ Catholice facile adjungi posse, quippe qui in doctrina fidei non magnopere disside- rent, hos etiam cum cæteris evocavit. Ex iis igitur qui Trinitatem consubstan- tialem profitebantur, convenerunt centum circiter & quinquaginta. Ex Ma- cedonianis vero sex & triginta, quo- rum plerique erant ex civitatibus cir- ca Hellepontum sitis. Præerant autem istis Eleusius Cyzicenus, & Marcianus Lampfacenus. Cæteris vero Timotheus Alexandrinæ sedis Antistes præsidebat, qui paulo antea Petro fratri suo ex hac luce sublato, in Episcopatu successerat: & cum eo Meletius Episcopus Antio- chiæ, qui non ita dudum ordinationis Gregorij causâ Constantinopolim adve- nerat: & Cyrillus Episcopus Hierosoly- morum, pœnitentia tum ductus quod opinioni Macedonij antehac adhaesisset. Aderant unâ cum istis Ascholius The- salonica, Diodorus Tarfi, & Acacius Berææ Episcopus. Qui quidem omnes cum fidei formulam in Concilio Nicæno conscriptam approbarent, ab his qui cum Eleusio erant, contenderunt, ut cum ipsis consentire vellent: revocan- tes illis in memoriam legationem quam ad Liberium miserant, & sponsonem quam eidem fecerant per Eustathium, Sivanum ac Theophilum, sicut antea

dictum est. Verum illi cum diserte as-
firmassent, nunquam se confubstantia-
lem Patri Filium asserturos esse, etiam-
si contraria iis quæ Liberio polliciti fue-
rant, dicturi essent, discesserunt. Et ad
eos qui in singulis urbibus opinioni ipso-
rum adhaerebant, literas scripserunt, ne
decretis Nicænæ Synodi consentirent.
Reliqui verò Episcopi qui Constantino-
poli remanserant, inter se consultarunt,
cuiusmodi potissimum Episcopatus eius
urbis committeretur. Etenim ajunt,
Imperatorem quidem cum Gregorium
ob vitam atque doctrinam magnopere
miraretur, eum hoc pontificatu dignum
censuisse: & plerosque ex Episcopis qui
Concilio intererant, præ reverentia quæ
Gregorij virtutem prosequerentur, Im-
peratoris iudicium comprobasse. Ipsum
vero Gregorium, initio quidem Con-
stantinopolitanæ Ecclesiæ administra-
tionem non invitum suscepisse, postea
vero cum quosdam Antistites, ac præci-
pue Ægyptios refragari intelligeret,
eam recusasse. Ac mihi quidem sapien-
tissimum hunc virum, tum ob alia multa,
tum maxime in hoc negotio mirari sub-
bit. Nam neque fastu elatus est propter
facundiam: nec inanis gloriæ studio,
ei Ecclesiæ præsidere concupivit, quam
pene extinctam ac mortuam ipse regen-
dam susceperat. Sed reposcentibus Epi-
scopis depositum reddidit, nihil de
multis laboribus quæ adversus hæreses decer-
tans subierat. Atqui nulli grave futu-
rum erat, si ipse Constantinopolis Epi-
scopus remaneret, cum nullus ibi esset
alius. Iam enim Nazianzi alter Epi-
scopus fuerat ordinatus. Nihilominus ta-
men sancta Synodus leges majorum,
& Ecclesiæ disciplinam studiose servans,
id quod dederat, à volente recepit,
eximias ejus viri dotes haudquaquam re-
verita. Porro cum Imperator & Epi-
scopi tanquam de re maximi momenti con-
sultantes, admodum anxij sollicitique
essent; & Imperator ipse cohortaretur,
ut diligens inquisitio fieret optimi atque
integerrimi viri, cui amplissimæ ac regiæ
civitatis sacerdotium committeretur:
Synodi tamen Episcoporum nequa-
quam idem studium fuit. Singuli enim
aliquem ex necessariis suis ordinare cu-
piabant.

εἶρη) ἀλλ' οἱ μὲν, μήποτε ὁμοῦσιον πρὸς πα-
τρὶ τὸν γόν δοξάζειν ἀναφανδὸν εἰπόντες, ἢ
καὶ ἐναντία ταῖς παρὰς λιβελέων ὁμολογίας
ἔρῃσιν, ἀπεδήμησαν καὶ τοῖς κτ' πόλιν ὁμο-
φροῦσιν ἔγραψαν, μὴ συμβῆσαι τοῖς ἐν ἡ-
καίᾳ δεδωμένοις· οἱ δ' ἐν κωνσταντινουπόλει
παρῶσιν ἀντιθέτως, ἐβελούσαντο τὴν δέουσαν
τρέψαι τὴν ἐνθάδε καθέδραν λέγειν) γὰρ
τὸν βασιλέα μὲν θαυμάζοντα βίβη καὶ τῶν
λόγων γρηγόριον, ἀξιὸν ψηφίσασθαι ταύτης
τῆς ἐπισκοπῆς· σωμαίνεσαι δ' ἔδου πλείους
τῆς συνόδου, αἰδοῖ τῆς αὐτῆς ἀρετῆς τὸν δὲ, τὰ
μὲν πρῶτα ἐλέασθαι παρὰς αἰεὶ τῆς κωνσταντι-
πόλεως ἐκκλησίας· αἰδοῦντο δὲ τῆς ἀ-
λερέν, καὶ μάλιστα ἔδου Ἰγύπτιος, ἀδελφί-
σας καὶ μοι τὸν δὲ ἑσφάταλον ἀδελφὸν πα-
τῶν ἐνεκεν, ἐχθρῆσιν αὐτῶν παρόντων ἑσφά-
τας ἔτε γὰρ ὑπὸ ἐγγλωπίας ἐνεπλήθη τῆς
φθῆσθαι ὑπὸ κενῆς δόξης εἰς ἐπιθυμίαν ἡδύ-
ηγεῖσθαι τῆς ἐκκλησίας, ἣν παρελάθε, μη-
κέτι εἶναι κινδυνεύσαν· ἀπαίτησι δὲ τοῖς
ἐπισκόποις τὴν ἀδελφικὴν ἀπέδωκεν,
ἔτε πολλὰς ἰδρύσας μεμψάμενοι, καὶ
τὰς κινδύνους ἔς ὑμῶσιν, πρὸς τὰς ἀρέσας
ζυγομαχῶν· καίτοιγε τὸ λυπεῖν ἔδου ἢ
μηδένος ὄντων μὲν αὐτὸν κωνσταντινου-
πόλεως ἐπίσκοπον· ἦδη γὰρ καὶ ναζιανζῆν ἐπέ-
πισκοποῦν κεχειροτονῆσθαι ἀλλ' ὁμοῦσιν ἡσυχ-
δου, καὶ τὰς παρὰς νόμους καὶ τὴν ἐκκλησια-
στικὴν τάξιν φυλάττειν, ὃ δὲ δέωκε, παρὰ
ἐκόντων ἀπέληψε, μηδὲν αἰδέσασθαι τῶν τῶν
ἀνδρῶν πλεονεκτημάτων ὡς ἐπιμαρτυροῦν τῆς
φροῦσιν βελῆς τῶν βασιλέων τοῖς ἡ-
ρεῦσιν ἔσθαι, παρεχόμενα τε ἔκαστον
ἀκριβῆ ποιήσασθαι βάσανον, ὅπως ὅτι μα-
λιστα καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς εὐρεθῆν, αἰδέσθαι
πυροῦσθαι τῆς μεγίστης καὶ βασιλευσθαι πῶ-
λεως τὴν ἀρχιερωσύνην, καὶ τὴν αὐτῶν γυναικῶν
εἶχην ἢ σωθῶν· ἕκαστοι δὲ πᾶσι τῶν αὐτῶν
ἐπιτηδεύων ἤξιον χειροτονεῖν.